

Tillbaka på en dammig gata i Malawi – och så mycket mer

Jag heter Anneli Johansson och för ett par dagar sedan kom jag hem till Sverige efter min tredje resa till Malawi med AfroGarden, hösten 2025.

Det har gått sex år sedan mitt senaste besök, men nu blev det äntligen av. Längtan har funnits där länge – livet och annat har kommit emellan, men den här gången blev det verkligen av.

Innan jag bokade pratade jag länge med Christina, som ärligt berättade om hur fattigdomen förvärrats och vissa saker förändrats sedan mitt senaste besök. Det var viktigt att veta, men inget som fick mig att tveka. Det varma hjärtat och skönheten i ett av världens minsta och fattigaste länder drog fortfarande – så jag bokade, och åkte.

Idag sitter jag här och reflekterar över fyra veckor som känns som månader, tack vare Christina, detta underbara lilla land med det stora hjärtat och människorna i det.

Planer, förväntan och ankomst

Vi hade gjort en grov plan innan resan, utifrån vad jag ville bidra med och uppleva. Båda ville vi åka norrut för att uppleva den storslagna naturen som vi hört så mycket om. Men med ett val i antågande och en bensinkris som gjort sig påmind de senaste åren, var det kanske inte det bästa valet just nu.

Som en lösningsfokuserad och flexibel glädjespridare var jag öppen för andra förslag – och Christina planerade, planerade lite till, och lite till. Resultatet blev fantastiskt.

Precis som på mina tidigare resor blev det *spot on*, precis som det skulle – när det passade bäst.

Vi började lugnt i Blantyre. Lite praktiska saker med pengar och telefonkort, och så lite acklimatisering. Jag hamnade till och med på gymmet för första gången på många år – att behöva resa till Malawi... Kan säga att det kändes i kroppen i flera dagar.

Vi tog också en liten hajk ovanför Satemwa lodge för att njuta av de underbara vyerna och en fantastisk brunch, innan vi körde vidare mot Phalombe och byarna för att starta första veckans arbete.

Möten, förändring och workshops

Wow. Same same – men också mycket nytt.

En stor positiv förändring var solcellerna ute i byarna. Tidigare var det kolsvart på kvällarna – nu glimmade små ljus överallt. Ett tydligt bevis på det goda arbete som Afrogarden gör tillsammans med Sunny Money. Jag upplevde även att det fanns mer djur, mer cyklar och motorcyklar, vilket får mig att tänka att iaf några har fått det bättre.

Samtidigt märktes den ökade fattigdomen, bland annat genom fler som tiggde längs vägarna. De flesta gick att hejda med ett vänligt *"pepani"* ("jag är ledsen" på Chichewa), men ändå – skillnaden var tydlig.

Jag höll workshops för stick- och sygrupperna, fem studenter som väntade på sina gymnasieresultat, och det lokala teamet. Vi fokuserade på mindset – hur man kan använda de resurser man redan har, ta små steg framåt och tro på sin egen förmåga.

Jag blev imponerad av kvinnornas engagemang, särskilt av Annie, som fortfarande använde tipsen från den grundkurs i ekonomi jag höll för sex år sedan.

Jag visste att det inte är lätt att nå fram, och den största utmaningen var att hitta rätt nivå. Jag blandade övningar med samtal, för att visa hur mycket våra ord påverkar våra känslor och tankar.

En dag flödade kreativiteten – tills jag ställde frågan: *"Vad skulle ni göra om Afrogarden försvann i morgon?"*

Luften gick ur rummet direkt. En nyttig tankeställare för oss alla.

Förändring tar tid, särskilt när man bär på generationer av överlevnadstänkande. Men jag vet att jag planterade frön – och några kommer att gro.

Vecka två fokuserade mer på ungdomarna, som nu fått sina resultat. Inte alla var nöjda, men vi pratade om att vara stolta när man gjort sitt bästa – och att fokusera på nästa steg.

Jag arbetade också mer med det lokala teamet, navet i verksamheten när Christina inte är på plats. Vi hade fina samtal och såg möjligheter att fortsätta samarbeta digitalt framöver.

Fredagen blev en riktig festdag – först möte med 17 byhövdingar, sedan lunch med alla workshopgrupper, ungdomar och vakter. Violet fixade maten tillsammans med Berdita och Enelesi – så gott och så uppskattat!

Vi avslutade med ett quiz om det de lärt sig under workshoparna. Alla deltog med glädje, skratt och en härlig stämning. Priser delades ut – bland annat till Charity, som också hjälpt mig med översättning, och till Dalitso för bästa mattebetyg.

Som avslutning delade Promise sin inspirerande livsresa – från bortlämnad pojke till universitetsstudent tack vare Afrogardens stöd.

Budskapet var tydligt: *"Om du vill, kan du mer än du tror."*

Återseenden och avslutning

Mot slutet fick jag återförenas med människor jag mött tidigare. Familjen Likaka hade flyttat till Mocambique, men genom en liten lapp fick jag kontakt med Prisca igen. Två dagar senare cyklade jag till hennes nya hem – ett kärt återseende med henne, hennes familj och gamla bekanta. En perfekt avslutning på mina dagar i byarna.

Sista stoppet blev **Majete** – safari, tält, lägereld och ljudet av lejon i natten. Magiskt och lite överkligt. Vi körde både själva och med guide, och fick uppleva elefanter på nära håll.

En värdig final på en resa fylld av kontraster.

Fyra veckor – och så mycket mer

Dessa fyra veckor rymmer så mycket mer. Att delge allt skulle bli en hel bok, så här kommer en kort resumé:

Klädutdelning i byarna med Violet – alltid lika roligt att se glädjen i gåvorna.

Bensinkris – ibland helt tomt på mackarna. Vad gör man då?

Begravning – jag deltog för att visa respekt och för att se hur man gör här. En upplevelse som utmanade mitt eget dömande.

Presidentval – med osäker utgång, så vi valde att hålla oss från stan.

Valresultat – karnevalsstämning med musik och glädje på min sista kväll i Blantyre. Magiskt.

Och framför allt alla möten med människor från olika delar av landet, med så olika erfarenheter och syn på livet. Det jag återigen tar med mig hem, är vikten av öppenhet – att komma ihåg och förstå att vi alla bär våra egna perspektiv och bakgrunder som formar hur vi tänker och agerar. Jag kan dela kunskap och försöka leva som jag lär, men aldrig döma utifrån mitt. Vi är alla människor, med våra inre program som styr oss. Genom att öka medvetenheten om hur vi fungerar hoppas jag kunna bidra – på mitt sätt – till en lite bättre värld.

När jag tänker tillbaka är det svårt att förstå hur mycket som ryms i fyra veckor. Men en sak vet jag, Malawi har återigen lämnat spår i hjärtat. Så även om jag är dressad för vinter så...

Hoppas och tror att vi ses igen.

Tionana!

Anneli

